

Wid en aftonsskymning kom han åter,
Det blef glädje uti gummans hus,
Carl med Rosa utaf glädje gråter,
Mormor stöndar sig att tända ljus.
Nu blef glädje uti flere dagar,
Alla grannar wille Calle se,
Han med nöje talte om de lagrar,
Som han brutit med wår fiende.

Snart blef bröllop uti gummans boning,
Carl och Rosa blefwo äkta par;
Huslig sällhet, trefnad och försöning
Blefwo alltid uti huset qwar.
Deras mormor fick ej länge njuta
Af den lycka, som war dem bestård;
Rosas son hon fick i famnen sluta
Innan hon gick till en annan werld.

Carl och Rosa sörjde djupt den gamla,
Som så hulder warit emot dem.
Rosa ensam fick i huset samla,
Sedan mormor gått upp till sitt hem.
Många år de sedan lefwa fingo,
Många barn de också födde opp;
Lyckligt flöto fram de år, som gingo,
Förr'n de slutade sitt lefnadslopp.

Exemplaret kostar 2 R. Banks.

656
Carl och Rosa

eller

Trohetens Lön.

Stockholm, hos L. J. Hjerta, 1837.

(Met. Act! hur hastigt flyktar ej minuten.)

Lilla Rosa satt och spann så stilla,
Hennes hjerta ingen längtan fann;
Hon war nöjd, att kallas så den lilla,
Hon satt glader wid sin rock och spann.
Hon så trefligt fann det hos sin mormor,
Hennes mor war död se'n flere år;
Hon ej tänkte på att få sig swärmor,
Knappast hon förstod, att så det går.

Det fanns en bland hennes barndomsvänner,
Som så godt på henne alltid såg;
Han ett mönster war bland alla männer,
Rosa ständigt för hans tankar låg.
Han så gerna wille äga Rosa,
Hon mot honom alltid log så mild;
Han till gummans boning tog sin Rosa,
För att der så se sin älsklingsbild.

Gumman war så treflig och så rolig,
Hon war ej emot hans frieri;
Snart mot honom hon blef så förtrolig,
Att han hennes lilla Carl fick bli.
Lilla Rosa fann sig så förlågen,
Att nu heta Calles fästemo;
Snart hon medgaf, ty han war så trågen,
Snart hon wille blott för honom dö.

Carl, som war uti bewårings-åren,
Fick ett bud, att emot Ryssen gå;
Carl med lilla Rosa blandar tåren,
Mormor honom ber att dugtigt slå.
Han så sorgsen war, men glad tillika,
Han wår arfffiende dugtigt slog.
Han sig föresatt, att ej ge wika —
Många Ryssar för hans flinga dog.

Under tiden, medan han war borta,
Rosa gret och mycket sorgsen war;
Dagarne för henne ej war korta,
Carl war redan wäntad flere da'r.
Flere unga sprättar henne pröfwat,
Som nu sökte fånga hennes famn,
Hennes hjerta endast war bedröfwadt,
Och hon ropte blott sin älsklings namn.

Hon wist pröfwad blef af mången annan,
Som jag inte nu just nämna will;
Mången derföre sig slog för pannan,
Wille blott för Rosa wara till.
Lumpna löstnanter hon högt föraktar,
Fastän henne de om kärlek be;
Alla hon nu derför stolt betraktar,
Och dem önskar långt ifrån sig se.

Knektarne fick gå med långa nåsor
Ifrån lilla Rosa, ty hon war
Emot alla dessa full med snåsor,
Som en flicka bör, i alla da'r.
Hon så nöjder war, i fred så wara,
Ifrån alla lungsdagdrifware.
Hon dem önskade ifrån sig fara,
Fast de wille henne hyllning ge.